

En gang på vejen...
altid på vejen

År 33-1485

Kolofon:

En gang på vejen, altid på vejen er 2. bind i trilogien: Platons Akademi

Bogen er en roman i genren historisk drama med eventyr og magi - en Fantastisk Fortælling for nogle - og et Socialrealistisk Historisk Åndeligt Drama for alle spirituelle sjæle.

Den er skrevet på dansk af Dorthe Lis Lindgaard-Thomsen.

1. udgave, 1. oplag

isbn: 978-87-995726-6-3

Udgivelsesår: 2019

Forlag: Forlaget Livskraft
Bråddenhøjvej 16, Hvorslev
8860 Ulstrup
www.forlaget-livskraft.dk
www.dorthe-l-thomsen.dk

Tryk: Specialtrykkeriet Arco A/S

Ophavsret i henhold til gældende lovgivning tilhører forfatteren.
Kopiering er ikke tilladt uden forfatterens eller forlagets tilladelse.
Udlån kun tilladt på offentlige biblioteker.
Al overtrædelse vil medføre erstatningskrav.

Første bind i trilogien hedder "Når lyset fødes igen" og udkom i 2017.

Kommende udgivelse: Bind 3: Liljens søsterskab

Resumé af bog 1: Når lyset fødes igen

Romanen foregår gennem tid og rum i fire tidsspor, der hænger sammen på finurlig vis. År 33 er historiens skæbnepunkt, men hvad der virkelig skete, ved endnu ingen...

1484 og frem: Clara, uægte barnebarn af Lorenzo Il Magnifico, blev født lidt over midnat den 4. (5*.) september 1484 og fik i fødsels gave en krystal, der var hentet ud fra jordens indre for mange tidsaldre siden. Hendes fødsel markerer, at ”noget er begyndt.” (*I Firenze talte man dagen fra solopgang til solnedgang, i modsætning til alle andre steder i Italien. For ikke at skabe forvirring udelader jeg dette faktum af fortællingen).

Da Clara blev døbt tre måneder senere, den 4. december 1484, blev fire piger og to drenge samme nat reddet fra deres mareridtslignende liv med vold og overgreb. Deres far, købmanden i Arezzo, Aldo Carnavori, blev henrettet om morgenen den 5. december 1484.

De fire søstre blev sat på en hestevogn og sendt til Firenze. Deres to brødre fulgte efter, da deres far havde fået sin straf. Carnavoris enke, Anna Bellamondo, var natten forinden blevet reddet udenfor Arezzos bymure af en af Lorenzos hævnende riddere, den smukke poet Angelo, som lever et dobbeltliv. Havde det ikke været for hendes flugt, havde hverken børnene - eller hun selv - fået denne chance for et bedre liv.

1470 og frem: Heinz, en tysk ridder, der er i Greven af Schweinbehreins tjeneste, har fået til opgave at følge efter Christian, der er uægte søn af den danske kong Christian 1, (giftes senere med Constanza) og bosiddende i Firenze, hvor han er en del af inderkredsen omkring Lorenzo Il Magnifico. Heinz bliver opdaget af Christian og kvinderne i kredsen i Sydfrankrig, og Christian tager ham med til Firenze. Heinz' eneste ønske er at få reddet sine to døtre, Hilda og Lisa, der er i grevens fangeskab, men Christian, Lorenzo og Ficino er mere optaget af den hemmelige tekst, som Heinz havde fået til opgave at aflevere til en kardinal i Rom, Francesco della Rovere, der er en af grevens gamle studerekammerater.

Den hemmelige tekst åbenbarer, at grundlaget for kirken er forfalsket, at de officielle testamenter ikke fortæller sandhederne om Jesus' lære, og de mennesker, han arbejdede sammen med.

Der findes syv hemmelige tekster i alt, som beretter om menneskets oprindelse og vej. Syv tekster, der også beskriver, hvad Jesu virkelige budskab handlede om. Det er en farlig viden, som gruppen omkring Lorenzo sætter sig for at finde og beskytte for enhver pris, for de rummer viden om fremtiden og menneskeheds udvikling - og hvem ved, om mennesker er parate til at vide det.

Den viise kvinde Cassandra, der er af en anden tid, slår fast, at pigerne også må reddes. Heinz får sit ønske opfyldt, mens de jagter de sidste tekster på en farefuld

færd, der fører dem fra Tyskland, over Schweiz, til Danmark, Frankrig og tilbage til Italien. Cassandra får på et indre plan hjælp af Hildegard von Bingens ånd, der viser sin tilstedeværelse gennem en stærk duft af liljer.

1478 og frem: Den 26. april 1478 myrdes Lorenzos lillebror, Giuliano, i Firenzes domkirke. Pazzi-familien stod bag sammen med paven, greven og en, der undveg straf. Kredsen beslutter at gemme teksterne, da tiden er meget usikker. Byen er fyldt med voldelige episoder og ingen har kontrol over begivenhederne. Heinz forsvinder.

1481. Nogle år senere på jagt efter den sidste tekst, der stadig ikke er dukket op, får kredsen antydninger om, hvor Heinz måske befinder sig. Da Christians far, kongen af Danmark dør i 1481, er Christian overbevist om, at han er blevet myrdet af greven af Schweinbeheim, og kredsen bestående af Christian, Angelo, Cassandra og de to soldaterbrødre Rafael og Leo Gaffa, rejser på et hævn tog for at gøre det af med greven og finde den sidste tekst.

På denne rejse møder de under dramatiske omstændigheder sigøjneren Sabina, der hjælper med at sende greven ud på hans sidste rejse.

Imidlertid undviger grevens søn Fritz med det, der ligner den sidste tekst, og han afslører, at han "har deres ven". Christian rejser i tre år rundt på jagt efter Fritz, men må i 1484 rejse tilbage til Firenze, hvor han opdager, at hans hustru, Constanza, har født ham en søn, han ikke kendte til - og, at hun først i sin graviditet, den **3. oktober 1481**, blev overfaldet, men reddet af Angelo.

"En gang på Vejen" starter i henholdsvis **1478**, lige efter attentatet, og i begyndelsen af august **1481**, hvor både tekst, Heinz og Fritz er som sunket i jorden.

Børnene fra Arezzo er mellem den 4.-5. december **1484** på vej til Firenze, hvor Clara lige er blevet døbt. I **år 33** lægges fundamentet for, at senere begivenheder folder sig ud, som de gør.

Fiktion

Denne bog er min eventyrlige opfattelse af, hvad der - måske - virkelig skete ...

Nogle personer vil du genkende som historiske skikkelser, andre er opdigtede.

Jeg tager mig en stor forfatterfrihed ift. den gængse historiske opfattelse. Da persongalleriet er omfattende, får du på side 8 en oversigt over bogens personer og deres indbyrdes forhold.

I centrum står familien Medici - den familie, der om nogen kickstartede den italienske renaissance i familiens by: Firenze.

Citater

Alle kapitler indledes med citater, der er en del af digtningen. Nogle vil måske ligne citater fra rigtige historiske personer, men det er de ikke, da de er en del af fortællingens rum og ramme.

De historiske rammer

I bog 2 snor handlingen sig om de samme historiske fakta som i bog 1.

I *En gang på vejen* indgår pavevalget/konklaven fra 25.-29. august 1484, samt efterdønningerne fra Pazzi-attentatet den 26. april 1478, hvor Lorenzos lillebror Giuliano blev myrdet i Firenzes domkirke.

De omtalte historiske begivenheder er korrekt gengivet datomæssigt, mens de fleste øvrige begivenheder omkring dem er en del af min fiktion.

Jeg placerer handlingen i en tidsramme og ånd, som jeg søger at gengive så rigtigt som muligt - omend selv lodige historiske kilder kan være uenige. Her er lidt guf fra min research:

I renæssancen var mennesker meget gudfrygtige. I deres verdensopfattelse var Gud og Djævlén levende realiteter, og alting balancerede på en knivsæg mellem lyset og mørket, hvor fremgang og fromhed betød, at man havde Gud på sin side. Nedgang, derimod, betød, at man selv var en ussel synder, der havde gjort alting forkert, så Djævlén var efter en.

Det var kirken, som dannede rammen om et menneskes liv. Kirken, der dikterede, hvad man måtte og ikke måtte, og overtrådte man lovene, var man en synder, der forbrød sig mod Gud.

Imidlertid bestod livet ikke kun af kirken og Gud, som vi forstår med moderne tankegang - nej, magien levede også i menneskets bevidsthed og var en realitet i hverdagen. Kloge mænd og koner udgjorde en stor del af renæssancens liv og opfattelser. Deres opgaver spændte lige fra at være praktiske fødselshjælpere, når fine læger ikke ville røre ved folk, til at kokkerere magiske drikke, der kunne kurere stort set hvad som helst - og de grummeste kunne forvandle en mand til en frø og få naboens kønneste datter til at blive forelsket og være med til hvad som helst. Det var en gangbar undskyldning for usædeligt levned at være ramt af en besværgelse. Der var forskel på hvid magi og sort magi, men alle udøvere af magi blev set på med lige så stor respekt og frygt. Lidt, som man så på Gud, Djævlén og alle de katolske ceremonier, der i sig selv også besidder elementer, som må anses for at være magiske - eller... om læseren vil ... overjordiske.

Deres sundhedspleje vil vi måske også henhøre til det magiske spektrum af virkeligheden. I renæssancen var legemets sundhed med oprindelse i græske overleveringer og tekster forstået som en balance mellem 4 væsker, to kolde og to varme. Læger rørte næsten aldrig ved deres patienter, det lod de bartskeerere, smede, magikere og kloge koner om. Man havde urtebøger og apotekere, men sundhedspleje var livsfarlig for patienten. Reel viden om menneskets fysiologi var der ikke mange, der havde, for det var en synd mod Gud at dissekere døde mennesker. Det var dog en barsk tid, hvor mange forbrydere blev tortureret, før

de blev henrettet - så nogle har haft en vis viden om anatomen, omend det ikke måtte være. De kunstnere, som pludselig kunne tegne og male mennesker med naturtro muskler og sener, blev beskyldt for usømmelig omgang med lig, fx Michelangelo og da Vinci, der efter sigende ofte blev set luske omkring de kapeller, hvor døde forbrydere blev opbevaret. Sladder har der altid været. I dag. Og dengang.

Rigtig mange kvinder - omkring to ud af 10 - døde i barselsseng, og børnedødeligheden var stor. Børn blev ofte svøbt stramt, men fra 1480'erne begyndte nogle oplyste familier at droppe denne praksis, og kvinder begyndte også at amme deres børn igen. Fra malerier ved man, at små børn havde legetøj, som ”gåvogne” og hoppegynger.

Der var i de fleste huse ikke brønde, kun de allerrigeste havde disse fornødenheder. Støv og kul fra ildsteder i husene - fra usle hytter til store paladser - gav en del luftforurening, så mange led af luftvejssygdomme, især om vinteren, og den største udfordring var, hvordan man kom af med sit skarn. Firenzes gamle bro - Ponte Vecchio, hvor der i dag ligger guldsmedeforretninger - var dengang beboet af slagtere, der smed deres rester direkte i floden. Den samme vej røg det skarn - og de lig - som ikke blev opsamlet af kærre og kørt væk.

Man lavede selv olier med dufte og urter, som blev brugt til personlig pleje. Tøj blev brugt i årevis, og ærmerne var sat på, så de nemt kunne skiftes, for det var dem, der først blev slidte. I den tid, jeg fortæller om, var der store forskelle på, hvordan mennesker så på bade. Nogle nød dem, dyrkede dem, andre mente, at vand var farligt.

Kvindens liv var meget forskelligt fra mændenes. I kirkerne måtte de pænt opholde sig i deres egen side, de skulle være tildækkede og ærbare, men i Firenzes selvstændige bystat lod man hånt om påklædningsregler dikteret af kirkens mænd. Her dyrkede man friheden, nye idealer og prøvede at bøje reglerne, som man kunne. Gennemsigtige sjaler og tørklæder, som dækkede håret, skjulte det ikke, men fremhævede det. Knapper blev udformet som juveler, for de kunne ikke være ulovlige smykker, de var jo praktiske anordninger, så man ikke tabte tøjet. Denne bøjning af loven med en fordrejning af kirkens virkelighed, blev set ilde på fra mange sider.

Kvinder i pæne familier var en politisk handelsvare, og havde man ikke råd til at gifte dem bort, blev de sendt i kloster. De mest frie kvinder var enker, som ikke giftede sig igen - og fattige kvinder, der måtte knokle for føden på lige fod med mændene. På landet arbejdede de i markerne, i byen var det ofte i den voksende tekstilindustri. En del kvinder var registrerede selvstændige erhvervsdrivende, det kan man i dag læse i byernes nøjeregnende tendens med administrativt at regi-

strere alting. Så selvom de ikke måtte for kirken og normen, så gjorde de det alligevel. Så var der abbedisserne og nonnerne - de havde også en stor grad af frihed.

Tonen i de gamle breve, der har overlevet til i dag, er overraskende fri og moderne. I deres omsorg og bekymring for hinanden lignede de os.

Hver dag var en kamp for overlevelse - og i Italien hang overlevelse også sammen med håndgribelige æresregler og ansigtet udadtil.

Man målte konstant sig selv på, om man var god nok, set i andres, i samfundets, sine ligeværdiges, øjne. Det handlede om til hver en tid at leve op til smukke, ydre rammer - og det omfattede alle aspekter af livet.

Familiens ære, stoltheden, var alting.

I vore dage er magien stort set forsvundet, om end formodninger lever videre i vore sind. Vi har set os blinde på det naturvidenskabelige spektrum, og har glemt, hvor meget vi fortsat ikke ved.

Det er den største svøbe ved viden.

Til sidst tror man sig så klog, at alle andre - og dem, der levede før os - må være dumme... indtil universets spejl afslører, hvem der er mest dum.

Som man sår, vil man høste. Som man råber i skoven, får man svar.

Magien, den lever stadig inde bagved livsillusionernes forhæng, der skjuler - eller skærmer - vore øjne fra evigheden. Kun fantasien kan løfte sløret, og nye forståelser for kvantefysikken viser en vej. Vi famler dog stadig i vor forståelse for, hvad tiden er i det store univers, men:

"Det er langt mere fantastisk, end du kan forestille dig med en menneskehjerne."

Citat, min far, fra "den anden side".

Velkommen til en fortælling, der både er fantastisk og historisk, med drama, vold, kærlighed og overraskende drejninger.

Din virkelighed er ikke den samme, når du har læst den.

Persongalleri: En gang på vejen, altid på vejen

*Historiske personer er markeret med **.*

Hovedpersoners navne står med fed skrift.

Angelo Ambrogino “Poliziano” ** født 1454, filosof, poet og huslærer

Cassandra Leoni, Akademiets viise kvinde, Angelos elskerinde

Lorenzo “il Magnifico” de Medici, ** født 1449, Firenzes leder

Clarice Orsini, ** født 1453, Lorenzos hustru

Lucrezia de Medici, ** født 1470, ældste datter af Lorenzo og Clarice

Rosalia DeGastos, Lorenzos elskerinde

Lucia DeGastos Bigordi, født 1467, Lorenzos datter med Rosalia

Giovanni Bigordi, født 1450, Lucias mand og Lorenzos ven

Clara Bigordi, født 1484, Lucia og Giovannis datter, Lorenzos barnebarn

Lucrezia Tournabuoni, født 1427 ** Lorenzos mor, enke efter Piero de Medici**

Christian fra Danmark, født 1449

Constanza, født 1451, gift med Christian

Gerda, husholderske med mere

Marcilio Ficino, ** født 1433, professor, sproglig ekspert

Heinz, en tysk ridder

Hilda og Lisa, Heinz' døtre

Sicca, Lorenzos “uægte” sorte broder

Ucello, en munkeskurk, kendt som Mucello i Firenze

Greven af Schweinbehrein, en skurk

Fritz, en skurk, grevens søn. Greven af Schweinbehrein, efter sin fars død i 1481

Francesco della Rovere, kardinal ** født 1414 - Pave Sixtus IV fra 1471-84

Girolamo Riario **, Francesco della Roveres nevø, gift med Caterina Sforza**

Kardinal Rucellai, kardinal og abbed på Vallombrosa Klostret

Broder Marcello, Pavens tjener, Massacios tvillingebror, kardinal Rucellais nevø

Sigøjneren Sabina

Leo Gaffa, en soldat i Lorenzos tjeneste

Rafael Gaffa, Leos bror, også soldat i Lorenzos tjeneste

Købmanden fra Arezzo, Signor Aldo Carnavori

Anna Bellamondo, født 1467, Carnavoris unge hustru

Guido og Alphonso, sønner af Carnavori

Severina, ældste datter af Carnavori

Brunella, Filomina og Giuditta, Carnavoris tre yngste døtre

Marianna, leder af kredsen i Sydfrankrig
Adrianna, Minna og Katerina, Mariannas døtre
Carina, Cassandras mor
Thomas, en korsridder

De Otte ***, en gruppe af ”demokratisk” valgte bevæbnede borgere/soldater, en slags militær-politi-aktionsgruppe, der i Firenzes republik i krisesituationer både fanger, dømmer og henretter forbrydere.

De er hævet over loven frem til 1. maj 1478, hvor Lorenzo de Medici bliver valgt ind i De Otte og indefra ændrer proceduren, så de skal ”spørge magten om lov”, før de griber til handling.

Desuden optræder diverse adelsfolk, bankfolk, studehandlere, kræmmere og kunstnere - samt udvalgte kogekoner, stuepiger, slaver og andre kvindelige som mandlige hverdagshelte.

I tidens rum dukker også værdige som usle munke, kardinaler, riddere og lige-gyldige småskurke op. Nogle er historiske personer, andre er ikke.

Forord af forfatteren

"Fødsel og død. Begge er portaler for åndens lys i hver sin ende af den vandring, vi kender som og kalder for livet. "

Jacob

Jeg funderer ofte over livet. Hvad er det egentlig for en størrelse, hvad er vores bevidsthed, hvad er mennesket? Hvem er Gud? Vi mennesker flyver gennem det hele, tiden går så hurtigt, at vi næsten kun når at blinke, før det igen er slut. Nåede vi at mærke os selv, elske og le, danse og græde - ja, nåede vi at leve, som livet giver os mulighed for? Nåede vi hen til taknemligheden, dybere forståelser, godhed, kærlighed - eller ingenting?

Indimellem, når alt er stille omkring mig, kan jeg fornemme, hvordan vi alle er forbundet på et plan, vi ikke kan se med fysiske øjne. Det er opløftende glimt i det netværk af lys, der formidler bevidsthed, informationer i skaberværket, tanker og følelser gennem tid og rum fra sjæl til sjæl, fra stjerne til klode.

Det er en verden, som forskere i både rummet, celler og kvanter i vor tid begynder at afdække, og som vi alle kan tilegne os informationer om. Noget magisk begynder at åbenbare sig. Men hvordan skal vi bruge det? Hvem er vi midt i dette energihav af kvantebølger og susende evige partikler?

For på den anden side har vi dagenes og nætternes påtrængende virkelighed, fyldt med livets alting.

Omstændigheder, der beslutter liv og død, men også dramaer, menneskeskabt lidelse, forvrængede overbevisninger udtrykt som dogmer og nogle som religion, der i Guds navn skaber endnu mere lidelse.

Mange handler med Gud - og det tror jeg ikke på er muligt. Vi bytter med hinanden for at gøre livet bedre for alle, men selvom jeg tror på Gud, så tror jeg ikke på, vi kan bytte med HendeHam.

Forholdet mellem menneske og Gud handler om noget andet, vi ikke kan se til fulde. Jeg er dog ret sikker på, at man ikke kan bytte sig til hverken aflad for synder, rette tanker for sundhed og fremgang eller rigdom for ret tro. (hvad det end er).

Jeg fornemmer til gengæld, at udvekslingen handler om kærlighed, og deri om udvikling og livets gave, for dens tilstedeværelse er overalt.

Er der mon andre, som også ser det i denne gloriepudsende verden, hvor frygten lever?

Her har mennesket i æoner følt en ret til at dømme, og de bliver ofte irriterede over andres små som store - i deres øjne - "forkerte" handlinger - fra, om man fik sat skoene det rigtige sted, fik støvet af, som man burde eller kom til at afbryde en andens tale - til: om man tror på den rigtige gud og udviser ret troende adfærd, uanset om troen handler om Gud, ord eller klima.

Naturligvis skal mennesker lære ikke at være brovtende ubehøvlede eller ondskabsfulde mod hinanden, men i visse egne af kloden bliver selv små overtrædelser straffet med legemsbeskadigelse og død.

Jeg har ofte tænkt, om et lille sultent barn, der stjæler brød, er en tyv i Guds øjne - eller om dem, der ikke giver barnet brødet, i virkeligheden er de sjæle, der har mest på samvittigheden.

Når vi dømmer andre, dømmer vi os selv, mange straffer sig selv og lever med angst deri. Måske er vi her for at lære at lade være, blandt mange andre lærdomme - så vandringen kan føre os fra den mørke, skræmmende skov og ind på mere lyse agre, hvor kærligheden til livet, hinanden og os selv kan "levevære" i os i fred.

Indtil det sker, fortsætter dramaet om, hvem der er mest værd og har mest ret - på Vejen gennem liv efter liv - og gennem tid og rum.

Dorthe Lis Lindgaard-Thomsen, 2019

Til Jørgen.
Fordi du vandrer sammen med mig og gør alting muligt.

Prolog

"Et helt liv for dig er kun et åndedrag på sjælels vej."

Maria

Medici-paladset, Firenze den 26. april 1478 - eftermiddag, fem timer efter attentatet i domkirken

Lorenzo, Angelo og Cassandra stod et øjeblik og stirrede på den murede væg. Lige der. Inde bagved i et skjult skab bag stenene. Der lå teksterne gemt. Forvaret i Hildegards von Bingens lædersvøbte metalæske, som Christian og hans far, Kongen af Danmark, havde fundet i Hildegards datters grav dybt under Københavns slot.

De tre venner var triste og tavse.

"Ingen skal vide, hvor de er," sagde Lorenzo med hæs røst.

"Udover os tre," medgav Cassandra. "Kom. Vi skal ud herfra. Inden nogen ser os." Hun vendte sig om og bakkede ud af tunnelen. Baglæns puffede hun sig ind i kapellet og stirrede ind i mørket, hvor Lorenzo pustede tællelyset ud.

Kort efter stod de alle tre i paladsets private hellige sted. De skubbede med fælles hjælp altermaleriet på plads, selvom én person alene kunne gøre det.

"Kom," sagde Cassandra igen. "Der er mere, vi skal tale om."

Lorenzo og Angelo fulgte lydigt med. De havde efter dagens voldelige drama og chok ingen kræfter til at modsige den stærke kvinde. Det var godt det samme.

Lidt efter lukkede hun døren til et lille kammer, hvor våben i massevis havde været opmagasineret. Det var nu så tomt, at hendes ord rungede, selvom hun talte sagte. "Byen er gået amok i en blodsrus," indledte hun.

"Er de på vores side?" spurgte Lorenzo hviskende, forsigtigt, men ikke usikkert.

"Ja. Regeringen tilkaldte De Otte, som overtog styringen med det samme. Det lykkedes ikke morderne at tilrane sig magten. De prøvede. Vi kender endnu ikke alle, der stod bag, udover Pazzi-familien og pavens nevø grev Girolamo Riario. Biskop Salviati har også været med, for han stormede regeringspaladset La Signoria og prøvede sammen med flere at tage magten lige efter mordet på Giuliano og mordforsøget på dig. De blev i stedet for fanget," berettede Cassandra hurtigt.

"Pazzi-familien har alle dage været fyldt med misundelse imod os," sukkede Lorenzo. "Mange andre har grund til at søge hævn. Grev Riario ..."

Han tøvede, for han så, at Cassandra advarende løftede det ene bryn. *Fortal dig ikke*, var hendes usagte besked.

Selv havde hun mere at sige.

”Jeg har set, at De Otte har hængt Biskop Salviati. Han røg ud af vinduet på øverste sal i Signoria-paladset med et reb om halsen. Der dinglede han side om side med en hel række af andre, som hurtigt blev straffet. Nogle var skyldige, andre uskyldige. Det er ikke så godt. Jeg tvivler på, De Otte har gennemtænkt konsekvenserne, for der er meldinger om, at flere militære grupper står udenfor byens mure, parat til at storme ind.”

”Vi lever i en tid, hvor alle søger egen hævn uden tanke for, hvad det fører med sig,” mumlede Angelo.

Lorenzo var blevet bleg. Alligevel fattede han sig og rankede ryggen. ”Det er en katastrofe.”

”Både og,” svarede Cassandra. ”Normalvis må jeg ikke blande mig i jeres politik, men lige her og nu er det min opgave at inspirere dig. Hvis De Otte ikke bliver styret i en bestemt retning, så har du ingen kontrol over begivenhederne. Enhver mand i byen bærer våben, og de fleste følger De Ottes eksempel. Lige nu er det alles jagt mod alle. Præster må ikke røres, slet ikke en biskop, selvom han var pavens mand i stedet for din.” Hun fangede alvorligt Lorenzos blik. ”Det blev for brutalt. Du ved, hvor vigtigt det er at få lagt grundstenene til fremtiden. Det er det, vi arbejder for.”

”Vi?” indskød Angelo og slog opgivende ud med armene, så langt, som de kunne strække i det lille rum. Han havde for længe tabt tråden. ”Hvem er vi? Mener du Lorenzo? Han har ingen magt over menneskers hang til at hænge, sprætte, flænse og huje imens, som om det er en fest at pine sine medmennesker.”

Lorenzo og Cassandra svarede ham ikke. De stod i dette øjeblik med fastlåste blikke i hinandens sjæle og formål.

”Guds plan...,” mumlede Lorenzo.

”Guds plan,” gentog Cassandra. ”Du forstår det, kan jeg se. Det er op til dig at finde vejen.”

1. del

"Det synlige liv er som små krusninger på havets overflade - resultatet af urkræfter i vinden og dybet. Der i livet, hvor alting i virkeligheden sker, er som dette urdyb: et skjult, hemmeligt sted, som ingen ser."

Platon

Jerusalem, Påskesøndag, År 33

Jacob stod som forstenet foran det skærende lys. Han prøvede at se ind i det, men det var så stærkt, at det fik hans øjne til at løbe i vand.

Inden lyset kom, havde han undrende betragtet den væltede klippeblok foran det gravkammer i Josés have, hvor de havde begravet deres elskede broder for to dage siden. Kortvarigt var han blevet fyldt med fortvivelse over, at Jesu legeme var væk. *De har stjålet det*, nåede han at tænke, før hans blik blev blændet.

Lige nu kunne han ikke engang se klipperne gennem lyset. De var væk. Opløst af lys, ja, måske strålede de selv af en indre kraftkilde stærkere end solen selv. Måske var det den, han kunne sanse bagom klipperne. Hans hjerte undrede sig, kunne ikke skelne.

Han kunne heller ikke røre sig. Lyset havde indfanget ham på en måde, der fik ham til at føle, som om en stærk flamme brændte i hans indre. En tumult i tanken nåede kortvarigt at banke på. *Hvad er dette?*

Hans hjerte begyndte at hamre, men i det samme strømmede en stærk følelse af kærlighed ind over ham. Uroen svandt så let som at blinke. Glæden var ved at vælte ham bagover, da han i lyset genkendte sin broders ånd og følte omfavnelsen.

I den lå visdom, evighed, kærlighed.

Han vidste, han ikke hørte ordene, som når han lyttede til sine søstres tale eller til de andre medlemmer i den søgende visdoms broderskab - deres gruppe, som de kaldte *Vejen*. Han vidste, han selv tolkede følelsernes frekvens fra ånd til hjerte, som han bedst kunne. Han vidste, det også var hensigten. Kun således kunne han være tryk i situationen og lære det, der var Guds hensigt.

Hvor længe han stod i lyset, kunne han bagefter ikke sige. Da lyset svandt, kunne han igen skelne i landskabets forskellige elementer; de bøjede træer med småvisne blade mellem nye grønne skud, den rødlige jord og de brune, grå og gule klipper mod en skærende lilla himmel. Solens lys fik ham til at blinke. Det virkede overraskende svagt.

De første skridt var tøvende, benene rystende og søgende, blikket såret af svi-dende tåresalt.

Det blev dog hurtigt bedre, da han tvang sig fremad.

Livet bliver aldrig det samme igen, erkendte han, da han lidt efter fik fart på sandalerne og stormede hjem som en susende vind. Hjem for at skrive det, han havde følt og hørt, før lyset gled ind i sig selv.

Ja, sådan oplevede jeg det. Som om det altid er der - der, inde bagved i det synlige liv. Vi kan ikke se det med det blotte øje. Men det er der.

Altid.

Det synlige liv er blot en overflade, et fatamorgana skabt af livets ørkenvandring, som vore øjne skal lære at se igennem. Således funderede han, da han var kommet hjem til sit lille kalkstenshus og fik fremfundet dyrebare pergamenter, som de havde fået med hjem fra gruppens første rejse til Egypten. De var til stor inspiration, for det var disse gamle, gnostiske tekster, deres hellige broder havde undervist dem i. Han havde forstået dem og kunne formidle den ældgamle visdom som ingen før ham.

Jacob havde fået dem i sin varetægt før henrettelsen, men ikke før han havde lovet Jesus, at han ville skrive videre på teksterne. Han ville aldrig glemme sin broders vise ord:

"Verden er hele tiden i udvikling. Vor viden bliver større med den. Derfor må vi aldrig stagnere i vore overbevisninger og altid blive ved med at søge, skrive, undervise og søge igen."

Jacob tændte det velsignede tællelys ved sin primitive skrivepult, hvis overflade var glat og blank af mange års flittig brug. Stolen, han satte sig på, fyldte ham som altid med en stor taknemlighed. Den havde Josef lavet til ham for mange år siden, så han ikke skulle sidde på en sten, når han skrev. Den var hans skat. Den var stærk, solid og fyldt med kærlig omsorg fra en god gammel ven, broder og plejefar.

Endelig var han klar. Han pustede lidt fnuller fra fjerpennens spids og rankede sig. "Kære Broder," mumlede han halvhøjt. "Vis mig Vejen, jeg skal gå. Lad ordene strømme, som det var din hensigt, de skulle skrives."

Han satte pen til pergament. Den begyndte at skratte.

Det føltes, som om ordene kom af sig selv:

"Ja, jeg er død i fysisk form og lader dig alene i denne verden, men græd ikke. Selvom du ikke kan se mig gennem det slør, der skærmer verdenerne fra hinanden, vil jeg altid stå ved din side og favne dig med Åndens kærlighed og lys. Igennem sløret vil jeg række dig gaver med dybde og visdom. Anvend dem godt.

Der er to universelle love, som ikke kan overtrædes i vor kommunikation med hverandre. Den første er nem at forstå, for jeg vil aldrig træde ind på en måde, der forskrækker dig. Den anden lov vil din hjerne brydes med, ved jeg: Aldrig vil jeg kommandere dig til at udføre en bestemt gerning i mit eller Herrens navn.

Det gør vor Fader ikke, og jeg er af Faderen.

Fra Åndens lyse himmel kan vi inspirere og vejlede, og vi vil ikke bede noget menneske gøre noget, som skader vore andre børn.

Vi favner dig til gengæld med kærlighed, for at du kan finde dig selv og deri selv finde vejen.”

Jacob stirrede på de ord, han havde skrevet. En linje trådte tydeligere frem end de andre.

Vi skal selv finde Vejen, gentog han i sin tanke. ”Det var pokkers,” mumlede han overrasket højt.

”Det hele er ellers meget nemmere, når vi får at vide, hvad vi skal gøre.”

Så tabte han underkæben, da en tanke slog rod i ham. Hans ord rungede ud mod de nøgne vægge i hans hus. ”Hvorfor tror vi da, Gud altid fortæller os, hvad vi skal gøre? Hvem tilhører den bydende stemme, der fortæller os om de næste skridt? Hvem har lagt ordene i profeternes, præsternes og vismændenes munde?

Er det... kan det ... virkelig ... være... os selv?”

1. kapitel

"I menneskets sind formes virkeligheden af overbevisningernes magt. De vil retfærdiggøre enhver handling - selv dem, der medfører lidelse og død for næsten - som om det er for det bedste. Det er de "skræppende kragers tid."

Angelo "Poliziano" Ambrogini

Et mørkt sted, som ingen ved, den 30. april 1478- to dage efter attentatet

Det var helt mørkt omkring ham. Så mørkt, at han ikke kunne skelne selv den mindste smule lys, uanset hvor meget han anstrengte øjnene for at skære gennem det kulsorte stof, der lod til at omslutte ham på alle sider.

Heinz nåede at tænke: Gad vide, om jeg er død, før det gik op for ham, at hans krop var gennemkold, mør og øm alle vegne. Han kunne føle sit hjerte slå alt for hurtigt under en svidende, smertende kulde, - han mærkede sin næse og mund trække vejret anstrengt. Luften var så tung som mørket. Den næste tanke kom på et svirpende sug af angst i hans mave. *Er jeg levende begravet?*

Med frygten kom kroppens automatiske bevægelser efter frihed; armene slog ud, benene spjættede, som for at finde et holdepunkt, men der var ingenting.

Tag det nu roligt, formanede han sig selv. Du har lært så meget de seneste år om din egen indre styrke. Det må være nu, du skal bruge den. Lad ikke dine tanker gå i ring. Mærk efter. Kom nu. Du kan godt.

Han fokuserede på lyset i sit indre. Følte det vokse sig stærkere og sprede - om ikke en dybfølt ro - så dog nok ro til, at han pludselig kunne mærke det underlag, han lå på.

Da han først følte det, undrede han sig over, at han ikke havde opfattet det før. Den stikkende ubekvemme madras af gammelt halm gjorde ellers meget opmærksom på sig selv.

Heinz blev en smule lettet. Han var ret sikker på, at skulle nogen have gjort sig den ulejlighed at begrave ham levende, ville de nok ikke have givet ham en madras med til at ligge på.

Han prøvede på at støtte på hænderne, så han kunne komme op at sidde, men havde ingen kræfter i armene. Han var som lammet.

Brug dine sanser. Hvor er du?

Han snuste ud i luften og kom til at nyse voldsomt. Her var ingen dufte, kun lugte. De fyldte hans næsebor på en påtrængende facon, og han genkendte hver og en. Stanken af gamle kolorte og grisetis. Af rådnende halm og slimede roer med sur spy fra solsvedne, sorte spyfluer.

Det var så ildelugtende som møddingen bag hans egen gård i Schweinbehein, men der var mere. Noget, der fortalte ham, at han ikke var hjemme igen.

Han kunne høre vand. Bag lugten af naturens død og begravelse fornemmede han spirende forår. Høje, gamle træer. Urter. Stærke urter.

I det samme kom en lodret sprække af lys ind til ham. Selvom den var svag, kom den så pludseligt, at han havde svært ved at se. Han fornemmede, at en dør var blevet åbnet. Heinz prøvede at dreje hovedet, men nakken var for tung. Han missede ud i luften. En person nærmede sig hans leje.

Det gik op for ham, at hans lugtesans var skærpet, men til gengæld havde han svært ved at høre. Han kunne skelne en stemme. Måske to. Måske talte de sammen. Måske var der kun én, og vedkommende talte til ham.

Lydene gav ingen mening. De blandede sig i hans hoved som et brummende, forvrænget ekko af en nordtysk elg.

I det mindste er jeg ikke død fra mine piger, erkendte han, mens en skyldig skam fik taget i ham. Hvorfor lod jeg mig overrumple og tage til fange? Jeg må væk herfra. Jeg skal hjem til mine døtre... de kan ikke klare sig uden mig.

I det samme blev noget vådt og koldt mast mod hans mund. En væske løb ind mellem hans læber, og han sank begærligt, fordi han fejlagtigt formodede, det var vand.

Først for sent opdagede han, det var et bittert urteafkog. Efter hans erfaring betød det sjældent noget godt.

Ikke at jeg har et valg, erkendte han med en frygtsom faldende fornemmelse, før han igen gled ind i bevidstløshedens blinde, bløde rum.

Medicinaladset, Via Larga i Firenze, den 2. maj 1478 - 6 dage efter attentatet

Det kløede voldsomt under bandagen, som dækkede såret på halsen, men Lorenzo modstod trangen til at klø igen. *Pil ikke ved det.* Han hørte Cassandras stemme i sit hoved. Fast, bydende. Han vidste ikke, hvordan han skulle være kommet igennem de sidste seks dage, hvis det ikke havde været for hende. Som så ofte før, siden hun var kommet til deres by og tid for ni år siden, havde hendes lys skåret gennem det mørke, som sorgen trak til.

Af bitter erfaring vidste han, hvor vigtigt det var at følge hendes råd. Denne bevidsthed lå lige under smerten i sindet, hulrummet i hjertet og den tiltagende skarpe erkendelse af, at hans lillebror var borte. Smerten vakte en vrede og afmagt ved alt det, et menneske ikke selv er herre over.

Liv og død. Sygdomme og naturkatastrofer. Andre menneskers tanker og motiver. Skiderikker og skurke. Mordere og misfostre.

Den forbandede attentatmand, den skurkagtige, svigefulde misæder Girolamo Riario, som De Otte endnu ikke har fanget og kastet ud fra taget på La Signoria-bygningens svimlende højde med en stram løkke om halsen. Han skulle jo hænge der i dinglende tiltagende råddenskab sammen med biskop Salviatis falske

hellighed og Pazzi-slænget som råddent kød for ravne og krager. I stedet drikker han sikkert vin med Sixtus, den ... den... Judas på Pavens trone ... i sikkerhed bag Sankt Angelo-borgens tykke mure i Rom. Der sidder de godt. Hvordan kan jeg nå dem der? Må jeg overhovedet for Gud, eller er Gud ligeglad med mennesker? Har Gud en plan med mennesker og vor verden? Ved Han, hvad Han gør; eller er vi overladt til tilfældets luner og onde ånders spil?

Lorenzo skubbede irriteret de tvivlende og hævnfyldte tanker bort.

De forstyrrede ham ofte, for byen var fanget af voldens stormbølge, og det var svært ikke at lade sig rive med. Han gjorde et bradt forsøg. Han havde sat sig i spidsen for De Otte. De havde haft for frie tøjler med ustyrlige konsekvenser. Loven var ved at blive lavet om på hans anmodning. De Otte skulle fra nu af herskes af ham og ingen andre. Det var nu, han skulle gribe chancen.

Om jeg blot kunne styre min egen hævntørst...

Han tog sig sammen, da døren gik op. En nedtrykt, nølende kulsort broder førte to triste unge kvinder ind på hans kontor. De var ventet.

De var ikke de eneste, der bevægede sig trykket omkring. Alt var tyst i paladset. Her var ingen legende leben, ingen snakkende slaver eller skramlende aktivitet. Alle andre kvinder i Lorenzos familie var i skjul flygtet ud på landet med børnene. De dyrebare børn. Væk fra byens kaos og borgerkrig. Væk fra paladsets paniske stemning og ud under landets himmelhøjder, hvor de kunne lege frit.

Frit og frit, tænkte han, mens billedet af familiens voksende våbenarsenal og personlige vagter tonede frem for hans indre øje. *En ting har attentatet lært mig. Ingen af os er frie længere. Om vi nogensinde har været det andet end i en filosofisk illusion.*

De to unge kvinder var tavse. Afventende. De var først i tyverne og burde for længst være blevet gift, men de havde selv valgt at forblive ugifte og i familiens tjeneste. Lorenzo havde aldrig forstået deres ønske. Dog havde han respekteret det, da hans egen mor overbragte ham deres beslutning. Helt stille stod de der foran ham med blikket vendt mod gulvet og hænderne foldede over maven. Det slog Lorenzo, at de fuldstændig lignede hinanden som to dråber vand. På trods af, at der var et år mellem de to søstre, var de helt ens. *Som mine egne tvillinger.*

En fortidsskygge af livets brutalitet ramte hans hjerte. Det smertelige syn af sine egne to sønner ville han altid bære med sig. Født alt for tidligt og døde ved fødslen - måske fordi de dengang ikke havde lyttet til Cassandras råd. Som blege kolde voksdukker havde de ligget ved siden af hinanden, hvor ingen kunne se dem klart gennem smertens slørede syn.

Han prøvede at skubbe mindet bort og fokuserede på de to unge kvinder. De var kommet ind i hans hus næsten samtidig med tvillingedrengenes undfangelse, huskede han. Kvinder, der havde været ved hans hustrus side, da drengene blev født uden livsåndens kraft i sig.

Mindet bar brænde til vredens bål i hans indre. Det var den værste omstæn-

dighed, som ingen mand havde magt over. *Døden*. Magtesløsheden svækkede hans sind og krop, kunne han mærke. Det var ikke følelser, han ønskede at ligge under for, og igen tvang han sig til at være i nuets situation.

De unge kvinder. Heinz' døtre. De havde fine træk, helt ren, hvidgylden hud og små spidse næser, som fugleungers nippende næb. Kinderne var brede, læberne fyldige med en let runding. Han vidste, deres nedslåede øjne var helt blå som en klar forårshimmel og vipperne en anelse mørkere end deres kornfarvede hår. De talte hans sprog perfekt, om end med en hård germansk kant til den toskanske syngende poetiske dialekt - et sikkert tegn på, at de ikke hørte til i hans land fra fødslen.

Det her var en situation, han i sit inderste havde frygtet siden attentatet. Der var ikke noget værre end at påføre andre mennesker smerte og sorg, de ikke havde fortjent.

Han rømmede sig, og to par blå øjne kiggede sårbart på ham.

De ved det allerede. Tanken slog ham, før han åbnede munden for at sige sine velforberedte ord. Han sagde dem dog alligevel.

"Kære Hilda og Lisa. Jeg er så uendelig ked af at skulle fortælle jer dette, men jeres far er væk. Han er ikke returneret fra sin rejse til Rom. Selvom vi har haft folk ude at søge efter ham, så er han sporløst forsvundet og formentlig død."

Sporløst. Det var ikke helt sandt, og han vidste det. Til hans store irritation flakkede hans blik en anelse til den ene side og afslørede den tilpassede løgn. Hans soldater havde fundet spor syd for byen. De kunne være efter Heinz. De havde fundet en lille kniv med Medicifamiliens våbenskjold og nogle blodige tøjlapper. Der var tegn i vegetationen og på jorden efter et overfald. Flygtende fodspor. Udfordringen var, at der havde været mange udfald af blodsrus efter attentatet. Sporene havde de fulgt op i bjergene, hvor de forsvandt. Lorenzo fokuserede sin tanke på det sidste og følte sit blik blive stærkt igen. Hans ord var sande. *Heinz var sporløst forsvundet*.

"Er det derfor, vi skulle blive i byen, selvom alle andre rejste til Villa Cafaggio-lo i Mugello?" spurgte Hilda, den ældste af kvinderne.

Lorenzo rejste sig langsomt op fra sin plads bag sit arbejdsbord. Det var gået op for ham, at han måtte virke autoritær og fjern siddende bag ved en barriere af mørkt tungt træbord med udskårne ansigter på bordbenene. Skræmmende endda. Det huede ham ikke, for det var så langt som overhovedet muligt fra det, han tilstræbte, skulle bo i hans hjerte.

Han gik rundt om bordet og satte sig afslappet på dets kant lige overfor Hilda og Lisa. Han havde en mærkelig følelse overfor Heinz' nu voksne døtre. De levede på ottende år som stille eksistenser i paladset og arbejdede i husholdningen på en måde, der ikke tiltrak sig opmærksomhed. De var en uvurderlig hjælp, havde han hørt fra sin hustru og mor. Imidlertid var det alligevel, som om han ikke rigtigt kendte dem.

”I kender til alle husets funktioner, og jeg har brug for jeres hjælp til at styre de tjenere og slaver, der er blevet tilbage. Medmindre I helst vil rejse til Cafaggiolo, hvor I er beskyttede og kan være selvforsynende, for så tillader jeg naturligvis det. Byen er ikke et sikkert sted længere, og det er ikke til at vide, om jeg kan fortsætte som familiens overhoved, så jeg kan tage vare på jer.”

Han så de to søstre udveksle et blik, han ikke kunne tolke. Så nejede de, på nøjagtig samme tid og på samme måde. Hilda, der altid førte ordet for de to, sagde: ”Det glæder os at kunne tjene, så vi bliver her.” Hun mødte Lorenzos blik og overraskede ham ved at træde et lille skridt frem og sige flere ord i sammenhæng, end han nogensinde før havde hørt fra hendes læber. ”Imidlertid har vi et ønske. Find vores far. I må ikke give op, for vi ved, han er i live et sted.”

Hun tav og bakkede tilbage til sin søsters side. De så ham begge lige i øjnene. Lorenzo fik en sær overrasket følelse af at stå overfor to af de mest stædige sjæle i denne verden, for under overfladens sårbarhed lyste en stålsat vilje.

Egentlig havde han allerede tilbagekaldt eftersøgningsholdet, for der var brug for alle stærke mænd i byen, der var på Medici-familiens side. Det kunne hurtigt svinge til modstanderes fordel, om man ikke vogtede på sine egne. Imidlertid hørte han sig selv sige noget andet end det, han vidste, han ville gøre: ”Naturligvis. Vi skal nok finde jeres far. Det lover jeg.”

Hilda og Lisa kiggede tyste på ham et kort øjeblik, der føltes som en evighed. Så bemærkede Lorenzo, at Hilda løftede den ene skulder ganske svagt.

Opgivende.

De havde gennemskuet ham, men af respekt påtalte de det ikke.

Han sukkede lettet, da de to søstre forlod hans arbejdsværelse. Så rejste han sig fra bordkantens ubarmhjertige kant og opdagede med et stirrende sæt på sin hånd, at han alligevel var kommet til at klø sig.

En smule blod var kravlet op under hans negle og trak streger på hans hud. Irriteret rakte han ud efter en stor messingklokke, der tronedede på hans bord.

Da tjeneren lidt efter åbnede døren og så afventende på ham, brød Lorenzo sig slet ikke om den stemme, der kom ud af hans egen mund.

Hård, Hæslig. Uhæderlig.

”Hent Cassandra. Mit sår er sprunget op.”

2. kapitel

"Vi tæller med omhu dagene, som klodens hjerteslag skaber for os, og så hurtige som et pulsslag er de borte igen. Bag os er de, nogle helt ude af bevidstheden, der søgende griber fat om alting uden at lykkes. Men vid dette, at for evigt prentet i sjælens lys er den kærlighed, vi gav, den visdom, vi fik, og den smerte vi påførte uden at vide, hvad vi gjorde."

Maria

Dybt under Borgen Schweinbehrein i de nordtyske skove, 5. august 1481

Fritz stak den læderindbundne mappe ind under jakken, før han hjemmevant rullede stenen for kælderrummets underjordiske udgang. Dermed afskar han sig effektivt fra at kunne høre sine forfølgeres chokerede udråb. De sidste ord, der rullede gennem sprækken mod hans ører, var:

"Åh Gud, vi har sluppet en dæmon lø..."

Han stod et øjeblik helt ubevægelig. Han havde lige set hende. Den kvinde, han var kommet hertil efter. Det er udmærket, tænkte han. Så er vore veje krydset. Begivenhederne vil udspille sig, som jeg vil. Jeg har teksterne, de søger, grevens krystal og mørkets bog, som vi sendte til paven med de to munke.

Med den tanke vendte han sig om. Ingen kunne se ham, alligevel udstrålede han sin vanlige iskolde ligegyldighed og slentrede hjemmevant de første mange meter gennem den dybe jordstampede labyrint.

Skinnet bedrog. Den nordtyske borg havde været hans hjem så længe, han kunne huske tilbage, og han var i sit indre dybt utålmodig efter at komme væk herfra. Følelsen trak i ham og fik ham til at gå lidt hurtigere gennem mørket, end han plejede. Rejsen foran ham var lang, men det havde han prøvet før. Hans plan var lusket, men det var heller ikke nyt. Nej, vigtige brikker var omhyggeligt lagt til rette gennem årevis, og endelig var det nu. Det var det, der skabte den uvante utålmodighed i ham.

Da han var af grevens æt, havde han ikke brug for fakler og andre menneskeskabte lyskilder for at kunne se, hvor han satte sin fod. Hans evne til at se i mørket var fremragende og fokuseret lige frem mod tunnelens udgang i skoven en god mil fra borgens ydre mure. Han gik hurtigere til.

Han var godt og vel halvvejs, da det skete. Pludselig lød et brag - egentlig var det mere som et skrigende, svitsende knald, som når et lyn slår ned tæt ved. Alt blev sort for hans nattevante blik, og han måtte standse sin fods fremdrift. Et kort øjeblik var alt stille. Så kom det. Et skarpt, langstrakt lysglimt, der skar som tusind nåleprik i hans øjne.

Han følte sig med et som en blind muldvarp i jordens dyb, og det gjorde ham ikke kun utryg. For første gang i hans eksistens tog frygten fat i ham, for han

ville have svoret på, at en hånd stak sin knugende klo ind i hans bryst, greb om hans hjerte og klemte hårdt til. Smerten jog ud i alle retninger, ud i begge hans arme, ja selv i hænder og fingre sved det som af torturbødlens ildglødende jernstænger.

Nu dør jeg. Tanken var der i hans sind som et ekko gennem panikkens dal. Fjernt og svagt lød det gennem det overvældende brag.

Han greb instinktivt om lædermappen. Den tyndslidte lædersnor, som bandt omslaget sammen og beskyttede dokumentet, føltes mærkeligt mod hans fingre. Som skabt af flammende lys, han ikke burde kunne røre ved. Han prøvede at slippe den igen, men hans knugende fingre var stive, spændte og snurrende.

En sær fornemmelse spredte sig i ét nu fra mappen og ind i hans hånd, snoede sig som kildende fingre op gennem armens længde og svøbte sig om hans bryst. Som en blid fjer daskede den mod kloen og smerten for at løsne den.

Håndens stærke greb om hans hjerte forsvandt.

Fritz trak igen vejret flydende og frit.

Det gik op for ham, at han havde haft klemmt øjnene fast sammen. Da han åbnede dem, blev han svag af lettelse. Hans nattesyn var vendt tilbage.

Prøvende tog han et skridt frem. Så ét mere.

Det gik. Han gik. Igen.

Hvad var det dog, der skete? tænkte han, mens han med ét blev bevidst om, at hans hånd stadig lå om lædermappen. *Det føles trygt.*

Trygt? Hvad er det for et ord, jeg tænker? Hvad er det for en følelse, jeg har? Det er som en sagte ild i min krop. Varme. Er det varme?

Det gik op for ham, at han hele sit liv aldrig havde følt varme i sin krop.

En indre kulde havde altid været hans følgesvend. Så tæt på og indeni ham, at han aldrig havde stillet spørgsmålstejn ved, om det var sådan, det skulle være.

Gad vide...? Var det hende, der gjorde det? Så nåede hun at se mig.

Han holdt fastere om mappen. Den føltes anderledes end før, som et levende væsen mod hans krop. Som om den havde et hjerteslag. En svag duft nåede hans næsebor. Han ville have svoret på, det måtte være en blomst af en slags, selvom blomster ikke ligefrem var en del af hans verden. Duften rørte ham. Han snuste ud i luften og blev mindet om engang, hvor han som helt lille dreng blev favnet af moderlige arme.

Omsorg. Omfavnelser. Kan det virkelig passe?

Nej. Pjat.

Hurtigt slap han grebet om mappen, for endelig - opdagede han - endelig var det muligt.

Min far er lige død - heldigvis - men det betyder så, at den magiske beskyttelsesenergi om borgen er ved at løje af. Det må være årsagen til alle mine mærkelige oplevelser...

Nok for nu med det pjat.

Nu skal de her tekster ud af verden.

Han gik raskt videre og opdagede slet ikke den sorte skyggeskikkelse, som fulgte et par meter efter ham, svævende en fod over jordens sortplettede stam-pede støv.

Greven havde aldrig oplevet noget lignende. Først blev han skræmt af de flammer, han havde tilbudt hele sin eksistens, dernæst blev smerten, han havde påført andre, hældt ud over hans arme sjæl af efterlivets sure, sorte engle. De tvang ham til at opleve alting, som hans ofre havde følt det, og det blev ved i en evighed. En uendelig pinsel, som alligevel - til hans overraskelse - kun måtte have varet et kort øjeblik, for da det var ovre, stod han pludselig bag et tåget forhæng, hvorigennem han kunne skimte levende mennesker, han kendte.

De vandrede rundt i livet i rum, der så ud, som da han forlod dem. Hans søn. Hans banemænd, der afsøgte hans borg. Han kunne bare ikke nå dem. Han råbte skældsord til dem, for han var frådende arrig over, at de havde myrdet ham med fem sværds magi i et forsøg på at binde ham fast i efterlivet, men de hørte ham ikke. *Ingen kan binde mig*, spruttede han til den sære verdens slørede intethed.

De to engle med flammesværd og sorte vinger betragtede ham med opgivende udtryk i de huller, der lyste i deres ansigter og sikkert skulle forestille øjne. Greven så vredt på dem. *Hvor vovede de?* Måske var vreden nok. For de stak flammesværdene ned ved siderne, baskede med vingerne og forsvandt i en imponerende sky af flerfarvet lys. *Engle. Det er så typisk. De skal altid vise sig.*

Han følte sig pludselig helt alene og forladt i dette mærkelige rum, som lignede livet uden at være det. Det var gråt og tåget omkring ham. Han kunne se gennem alt det uskarpe ind til de levendes land. *Hvad er meningen med alt dette?*

Med spørgsmålet kom en dyb frustration og længsel efter livet.

Jeg blev ikke færdig. Hvor er jeg, og hvordan kommer jeg væk? Måske var det spørgsmålene, der skubbede ham videre, for han befandt sig med ét i borgens store sal. Her lå hans legeme. Dødt. Forladt. Han gik hen og prøvede at prikke til sin krop. Hans finger jog lige igennem, så han var ved at vælte forover og tværs gennem det døde kropshylster.

Hør, jeg er tydeligvis ikke død, sagde han højt uden der kom en lyd. *Det er kun min krop, der er død. Så er alt ikke tabt endnu.* Han forlod sit kadaver uden at værdige det en tanke mere for at søge efter sin søn. Greven fandt ham i gangene under borgen. Han så ud til at være på vej væk. Prøvende stillede han sig på tværs, men Fritz gik durk gennem ham.

Hvorfor han kan ikke se mig? Kom nu, min søn. Jeg er din far. Se mig. Hør mig. Vi er ikke færdige. Du kan ikke løse opgaven uden mig!

Han stampe med sin fod, så jorden skælvede, og suste igen om foran Fritz. Hidsigt stak han hånden frem, og idet han arrigt mumlede en gemen grum besværgelse, røg den gennem det grålige tågeforhæng og greb om Fritz' hjerte. Hans søn standsede op og hev efter vejret. Han blev tydeligt utilpas.

Greven klemte til. *Der er hul igennem. Han mærker mig nu. Så kan det være, han også kan høre mig.*

Greven råbte højt sit budskab gennem dødens port: ”Uanset hvad du gør, så må du ikke røre ved dokumenterne! De kan ikke ødelægges. Jeg har prøvet. De skal gemmes langt væk. Mørkets Bog, vores bog, skal styrkes ...”

Hans søn hørte ham ikke. I stedet for så greven til sin gru, at Fritz greb om dokumenterne.

”Ved Djævlens klo, lad være. Du må ikke... nej...” Mere nåede greven ikke at sige til sine egne ører i Satans skyggeland, før en stærk lysende energi suste om ham og skubbede ham bagud og væk fra Fritz.

Det var som at blive tromlet af et fedt, dumt æsel. Greven følte sig øm og mør-banket, men ikke slået ud.

Meget vel. Så må jeg vente og se. Følge ham tæt. Vente og se. Tænker, jeg har en evighed til opgaven, og hvad skal jeg ellers lave?

Et sted i Nordtysklands tætte skove, 7. august 1481

Det var en ensom rejse. For to dage siden havde de taget afsked med deres rejsekammerater, som nu var på vej hjem til Firenze. Christian følte sig mere alene end nogensinde før. Han var faderløs. Venneløs. Alene på vejen. Uden sin elskede hustru. Med kun Rafael Gaffas tavse selskab til adspredelse i denne dybe skjulte grotte tæt på Borgen Schweinbehrein.

Mørkets borg. Sådan kaldte han stedet i sit indre. Hans tanker kredsede ofte om, hvorvidt det var de dystre dønninger af mørkets gerninger, der påvirkede hans humør mere, end han brød sig om. Han følte sig mast helt ned mod jordens sorte muld.

Der var ikke megen hjælp at hente fra Rafael. Ingen opmuntrende ord eller humoristiske indslag fra denne modne soldat med stenansigtet.

Den tavse rytter. Sådan havde Christian døbt ham i sin tanke.

Engang imellem blev han slået af den overbevisning, at han lige så godt kunne have været alene. Han skubbede den dog til side, for han var jo trods alt glad for selskabet. Rafael kom da også med en lyd i ny og næ, når Christian spurgte ham om noget. Han havde for længe siden lært at tyde sin rejsekammerats ordløse sprog. Et grynt i den dybe ende betød nej, og et grynt i den høje ende betød ja.

Deres foretagende, som lige nu var på et irriterende ventestadie, var begyndt at gå ham på nerverne. Hvis det ikke havde været for hans hest, ville han være blevet vanvittig af at traske rundt i området og tumle med, hvordan de skulle komme videre, når deres deling af lejesoldater ankom.

De var blot nødt til at begynde her, hvis det skulle lykkedes dem at finde Fritz og fravriste ham de hellige dokumenter. Det var her, sporet var varmt.

Han var gået væk fra den snorkende Rafael - det var en anden lyd, soldaten var god til at levere - men i det mindste afholdt de rumlende, tordnende og indimellem smaskende lyde Christian fra at falde i søvn på sin vagt.

Han stod derfor vågen og vogtende midt i den grønne gryde, som krat og træer dannede om indgangen til deres skjul. De var godt beskyttede her, det vidste han. Ikke mange kendte til grotten, og den kunne ikke umiddelbart opdages af forbi-passerende på skovens stier - medmindre man direkte trængte gennem den tætte bevoksning og vidste, hvor man var på vej hen.

Han løftede hånden og skulle lige til at føre børsten over sin højt gumlende hests flanke, da han stivnede. Hurtigt svirpede han ansigtet op mod den smalle sti, der kun kunne ses fra denne side. Han var sikker på, han havde hørt en lyd fra noget, der ikke hørte naturligt til.

Med en hånd på hestens side gav han den signal om at være stille. Hesten forstod med det samme og stoppede med at gumle. Den drejede ørerne op mod skovkanten. Christian gjorde det samme. Krattet kunne forvrænge lydene fra skoven, så de var svære at skelne, og det var det eneste minus ved deres beskyttede lejr.

Ingenting. Lyden kom ikke igen.

Christian sukkede og fortsatte langsomt med at strigle. En sær følelse havde taget bolig i ham. Det var, som om de ikke var alene. Igen dukkede den fornemmelse op, at skoven var så dystert som hans humør. Som om den grønne klare farve i bladene var falmet under borgens skygge.

Uden at han bevidst ville det, dukkede billedet af Fritz' grimme fjæs op i hans sind.

Det var ofte sket siden det frygtelige øjeblik for to dage siden, hvor Fritz forsvandt med dokumentet for næsen af dem. Intensiteten, den skurrende fornemmelse i hans indre, blev dog ikke mindre af gentagelsen. Den hvide dæmons uhyggeligt tynde stemme lød igen og igen i Christians ører, som et gespenst der ikke ville slippe sit tag:

"Det er mit nu. Jeg har også jeres ven. "

Det var formentlig det, jeg hørte fra skoven, tænkte Christian. Et ekko af det grufulde øjeblik, hvor vi indser, at dokumentet er tabt. Hvor vi opdagede, at det her stikker dybere, end vi troede.

Christian standsede sig selv og rystede på hovedet. "Hold nu op. Det var nok bare en krage. De larmer værre end lokkende ludere med falske smil."

Jeg savner min hustrus varme og ærlighed. Cassandras kloge råd mangler jeg også.

"Du skulle være døbt en idiot, Christian," mumlede han til sig selv. Opgivende lagde han panden mod sin hests hals. Den varme pels gav ham en smule trøst, mens hans bevidsthed betragtede sig selv.

Humøret havde taget en tur ned i den mørkeste kælder i hans sind. Uanset årsagen, om det så var borgen eller ensomheden, da var det kun ham selv, der kunne gøre noget ved det.

En dag. Når han ikke længere havde brug for at være rastløs, rugende og rodløst fortvivlet.

Når han besluttede sig for, at det var nok.

Hov. Der er den igen. Lyden.

Han spidsede igen ører og kneb øjnene sammen, mens han stirrede intenst op mod tæppet af grønne blade.

Det næste, der skete, føltes, som om tiden tog farten af. Alting skete så langsomt, at han bagefter huskede enhver detalje. Bladene gled til side, som blev de løftet af vindens femfingrede hånd et efter et. Et blegt ansigt dukkede op. Hvidt hår skinnede imod ham. Lyse, onde øjne så lige i hans. Luften blev så iskold som på en nordisk vinterdag. Ordene blev ikke sagt, men Christian hørte dem alligevel.

Jeg har din ven.

Så var ansigtet væk igen.

Tiden begyndte at løbe stærkt, så den kunne indhente sig selv.

”Raffa!!” brølede Christian så højt, han kunne, mens han snurrede om på hælen og spurtede ind i hulen, hvor Rafael med sine soldaterinstinkter allerede var vågnet og stod med løftet sværd og knivskarpe øjne.

”Vi har ham,” prustede Christian. ”Nu er sporet varmt. Vi skal afsted efter ham. Nu!”

På rejsen mellem Schweinbehrein og Firenze, 27. august 1481

Der er mange måder at rejse på gennem tiderne, erkendte Cassandra, da hun svingede det ene ben over hestens sadel for at stige af. Hun fangede Angelos blik, som brændte i hendes nervetråde fra lår til skød og bryster og tegnede et spor varmere end solens stråler. Ildkuglen på himlen havde haft megen magt i dag, men selv den varmeste dag kunne ikke måle sig med lidenskab mellem dem.

Det var tre uger siden, at de var rejst fra Schweinbehrein. Havet var ikke langt væk, men i stedet for romernes gamle kystanlagte veje, havde de valgt stierne gennem bjerge og skove. Her fandt de større beskyttelse fra landevejsrøvere, men også læ for vinden og svalende bjergkilder.

Dagen var ved at gå på hæld. Skovens dyb havde antaget en mørkere farve og sollyset, som legede med bladene, var mere rødgyldent end hvidt og grønt. Farvernes mæthed og skyggernes dybde var tegnet til Cassandras sind - det fortalte hende, at det var tid til at slå lejr for natten. De havde fundet et godt sted. Leo Gaffa sad dog ikke af sin hest. Han red i stedet for helt hen til Cassandra og Angelo, der stod mellem deres heste og kæmpede mod længslen efter hinanden.

”Jeg rider på jagt efter vores aftensmad og frisk vand. Der er kilder i nærheden,” meddelte han. ”I kan tænde bål.”

”Jeg har lyst til sneppe,” smilede Cassandra. Hun nikkede hen mod træerne, der dannede en tæt krans om den lund, de havde fundet egnet til nattens lejr. ”Der vokser urter her på stedet, kan jeg se, som går meget fint til de små fugle. Det føles, som om der er sneppefald i år.”

Leo så udtryksløst på hende, men hun bemærkede glimtet i hans øjne. Han anerkendte, at når hun sagde, som hun gjorde, var der formentlig masser af fuglevildt i nærheden. Enhver anden ville den barske soldat have afvist. Ikke Cassandra. ”De er meget hurtige, men heldigvis er jeg hurtigere. Jeg har egnede pile med,” svarede han. ”Hvor mange kan du spise?”

Cassandra mærkede hans respekt som en energi af styrke og blev varm om hjertet. ”Mon ikke to fugle kan gøre mig mæt.”

”Så skyder jeg otte eller ni. De er jo ikke ret store, og urter giver smag, men fylder ikke. Resterne kan vi spise i sadlen i morgen.”

Leo ventede ikke på hendes svar. Han trak i tømmen og vendte sin hingst rundt. Lidt efter var han forsvundet mellem træerne.

Skovens sene sommerstilhed lagde sig som et favntag om Cassandra og Angelo, mens de slog lejr og samlede tørt træ til bålet. Da alt var parat til optænding, fandt Cassandra sin sankepose i groft lærred og kastede et blik på Angelo hen over sin ene skulder.

”Vil du blive her, eller går du med mig ind i skoven efter urter?” Spørgsmålet var ledende og ladet med løfter. Det var tre lange uger siden, at de havde været intimt sammen for første gang.

Angelo lod sig det ikke sige to gange. Luften mellem dem var tyk som på en tordendag, da de uden at røre ved hinanden vandrede ind mellem træernes strunkne stammer, der udstrålede kølighed midt i varmen.

De gik i tavshed. Det varede dog ikke længe, før Cassandra begyndte at bukke sig ned og samle forskellige blade og rødder med sin lille skarpe urtekniv, der krummede en anelse fra skaft til spids.

Indimellem smilede hun til ham.

Angelos hoved var fuld af grublerier, der ikke kunne vinde en konkurrence i filosofisk vid. *Må jeg? Må jeg ikke? Vil hun røres ved? Vil hun ikke? Er vi pludselig blot rejsekammerater? Eller mere?*

”Sig nu blot det, du tænker,” udbrød Cassandra pludselig med et stort smil og en fejende armbevægelse, der fik hendes tunika til at stramme over hendes bryster. ”Selv skoven holder vejret sammen med dig. Lyt!”

Angelo standsede brat op. Hans pupiller havde været udvidede og sanseligt mørke, men pludselig trak de sig sammen. Øjnenes sjæl var flydt over af hans hjertes dybe forelskelse, men med ét viste de noget andet.

”Du har ret. Skoven er stille. Hvordan kan det være?” Han rakte den ene arm frem og trak Cassandra tæt ind til sin side. Hun drejede ansigtet ind mod hans tynde tunika og kunne i det øjeblik ikke sanse andet end hans meget koncentrerede maskuline duft. Den var berusende. Hun blev svag i knæene.

”Vi må ikke lade de andre vide, at vi tilhører hinanden,” mumlede hun.

Angelo så kort ned på hende, men løftede igen hovedet. Alle hans årvågne sanser var vakt, og det handlede ikke om Cassandras elskovsløfte. ”Jeg fik svar på alle mine spørgsmål med den ene sætning,” svarede han hviskende og gav hende et hurtigt kys på hovedet. ”Lige nu er du blot nødt til at glemme mig og kaste dine sanser udad. Der er noget galt. Det er ikke naturligt, at en skov er så... død.”

Cassandra følte alle de små hår rejse sig. ”Det fornemmede jeg slet ikke i din nærhed,” mumlede hun. ”Du er dermed nok beskyttelse. Jeg ser efter, hvad det er.”

Hun lukkede øjnene og gled ind i sig selv, før hun løftede sit indre blik op over skoven og hele området. Med den gamle shamanistiske teknik afsøgte hun hver en krog, hver en tue. Hun så Leo skyde snepper - han havde en teknik, så han kunne skyde mange pile afsted på én gang - og på forunderlig vis ramme tre til fire fugle med en enkelt stramning af buen.

Snepefaldet var kommet til skoven.

Der, hvor Leo jagede, var lydene normale. Der var fuglekvidder. Smådyr raslede underskovens blade op, egern pludrede. Hun hørte den susende lyd af ørnes vinger gennem luften. Summende insekter. Når hun kørte åndeblikket ind over, hvor de selv stod, kunne hun ikke engang se dem selv. Der var ingenting. Hverken træer, dyr, fugle, insekter eller mennesker.

Hun åbnede øjnene og mødte Angelos alvorlige blik.

”Her, hvor vi er, er der lagt en mørk energi ind over os,” hviskede hun. ”Jeg kan ikke se, hvem det er, eller om det er en gammel eller ny energi.”

”Kan elskov løfte det?” ville Angelo håbefuldt vide.

Cassandra tog om hans ansigt med begge hænder og gav ham et dybt kys. ”Nej. Så åbne og nøgne må vi ikke være her.”

”Pokkers.”

”Vi må vente,” sagde Cassandra lavmælt mod hans øre, splittet mellem sin sjæls lyst til fysisk forening og beskyttelsen mod en umiddelbar fare. ”Lige nu skal vi tilbage til lejren. Jeg er nødt til at lægge lys rundt om os for natten. Jeg håber virkelig, det er en gammel energi, der hører stedet her til, og ikke en, der forfølger os.”

Angelo følte en lille gysen langs sin rygrad, men han skubbede den væk. Hans ungdoms profetiske drømme var blevet mere sjældne, men han kunne fortsat sanse, når noget eller nogen var ude af balance. Sværdets tyngde ved hans side gav ham lyst til at drage det. ”Hvis det er en, der er efter os, så kan han bløde, og det kommer han til.”

Cassandra så meget taktsom ud, da hun svarede: ”Det er meget muligt. Sandsynligt endda.” I et glimt, der var kortere end en ildflues gnist på mørkt søvand, så hun et hadefuldt ansigt for sig. Et hoved med unaturligt kridhvidt hår og blå øjne, der aldrig blev varme.

Grevens søn, tænkte hun. Gad vide, om det er ham. Tanken skræmte hende ikke. Viden gav ro. Styrke. Hun kendte hans navn fra Tidernes Morgen og det navn, han havde nu. Fritz. Hun havde hørt det igen og igen i de år, hvor hun hjalp Heinz’ døtre med at forstå visdommen i deres grufulde oplevelser.

Havde hun betroet sin viden til Angelo, ville den have forskrækket ham. Hans øjnes bevidsthed havde endnu ikke set det, hendes havde.

Han var først begyndt at ane de uransagelige veje en sjæl måtte tage for at nå til verdens ende og porten til den næste - og hans tanker sad fortsat fast i det, hun kaldte filosofernes fælde.